

Reisebrev 13

Fremdeles på Tongatapu

Tekst og bilder: Arild Solheim

Plutselig ble jeg alene. Onsdag formiddag (26. juli) kom det telefon heimefra til Bård om at han måtte komme heim straks. Allerede dagen etter var han på farta, så her sitter jeg i min ensomhet. Men jeg gråter ikke. Vi har vært så lenge på Tonga nå at vi har nok av venner, både blant yachtisen i havna og blant de innfødte i land. Det er heller ikke første gang jeg er alene om bord.

På sykehus i Auckland.

Etter at familien til Bård var her, skulle de ha noen dagers opphold i Auckland, og da valgte Bård å bli med dem dit. Han hadde vært litt plaget etter at han fikk fingeren i klemme. Det begynte å hovne opp, så da han var i Auckland, gikk han til lege. Det resulterte i innleggelse på sykehus og reiseforbud. Dermed fikk han 5 dagers ekstra opphold i New Zealand og jeg 5 dager ekstra på egen hånd.

Heilala og kongens fødselsdag

Synd for Bård at han ikke fikk oppleve Heilalafestivalen som arrangeres hvert år i forbindelse med kongens fødselsdag 4. juli. Av de mer vesentlige ingrediensene var missekonkurransen med 13 kandidater fra inn og utlandet. Fra forskjellige Tonga-miljøer i Australia, New Zealand og USA. Betingelsen var at kandidatene måtte være minst 50 % Tonga, men uansett var det ikke for hvem som helst å stille opp. De måtte blant annet konkurrere i tradisjonell dans fra Tonga.

Divisjonsmusikken spiller en feiende mars for kongen under paraden foran slottet (utenfor bildet)

Slik blir kongen gratulert med dagen av bedrifter og organisasjoner. Her en hilsen fra turistbyrået.

En dag jeg var innom Lavmor Café, traff jeg Ika, søstera til Lavinia. Hun var kommet fra Sydney med deres representant, Miss Tonga Australia. Jeg ble invitert med til å se missenes konkurransen i folkedans i Queen Salotes Memory Hall, Nuku'alofas' storstue. Hver av de 13 kandidatene hadde med en egen musikk og sanggruppe. De stillet opp i flotte kostymer som skulle være laget av lokale råstoffer som pandanus og annet fra naturen. Dansen ble vunnet av Miss Face of Tonga mens Miss Tonga Australia ble nr. 5. Sammenlagt gikk prisen til Miss

Tonga USA som dermed ble Miss Heilala 2006.

En del av Heilala-festivalen var prosesjonen på kongens fødselsdag 4. juli. Da var det stort opptog gjennom gatene. Hvert av lagene som stilte kandidat i missekonkurransen hadde sitt innslag med utspjåkede lastebiler og kostymer omtrent som på karneval i Rio. Dessverre fikk jeg ikke tatt så mye bilder, da jeg i sto konstant med videokamera.

Miss Galaxy

Det begynte også med at jeg var innom Lavmor. Det var uka etter Heilala. Ei kjekk dame blant stamgjestene tilbød seg å kjøre meg ned til havna og det takket jeg ja til. På tur utover inviterte hun meg til å bli med og se på Miss Galaxy-konkurranse på Queen Salotes Memory Hall samme kveld. Det takket jeg ja til.

*Litt av staben på Lavmor på besøk om bord.
Morris og Lavinia til høyre*

At hun kom 20 minutter etter avtale på avtalt møtested og bare gikk rett forbi meg og inn, er ei annen historie. "This is Tonga", forklarte Morris meg siden.

Jeg så likevel showet, for det var det det var. Transvestitt-show med deltakere fra hele verden. Og det var heller ikke amatører som opptrådte, men skikkelige artister, komikere, dansere og turnere som for meg syntes å ha et felles mål, å karikere kvinnelig oppførsel. Og det var skikkelig underholdning. Jeg har aldri hørt så mye rå og uhemmet latter fra publikum noen gang, og salen var stappfull. Dette var tydeligvis folkeunderholdningen her på Tonga. Daiten min ble en fiasko, men kvelden var berget likevel.

Fakaleiti

er et begrep på Tonga, og henger til en viss grad sammen med Miss Galaxy-konkurransen. Ordet kommer fra engelsk, fake lady, og betyr altså transvestitt, men brukes gjerne generelt om homoseksuelle menn med kvinnelige uttrykk.

Fredagen etter Miss Galaxy, var vi på Billfish for å ta noen øl og se på livet. Da dukket det opp et par praktksemler av slaget, kraftige store "menn", velfriserte, overdrevet sminket og i fargerike, utringede damekjoler og med utrolig jålete oppførsel. Der gikk de rundt og smilte til alle, snakket i falsett og var kveldens midtpunkt. Bård syntes de var motbydelige, og jeg kan ikke si at det frydet meg heller. Vi prøvde å se vekk det beste vi kunne og ellers late som ingen ting. Men det var ikke tvil om at mange syntes de var morsomme, særlig blant kvinnfolkene.

Quite a lady

En dag vi satt og slikket i oss iskrem på hjørnet ved iskremkiosken, kom ei dame og slo seg ned ved siden av oss og begynte og prate. Hun var høy, kraftig, med svart kjole, oppsatt hår og solbriller og med hodet høyt løftet. Hun presenterte seg som Malia. Hun var halvt tonga og halvt engelsk og hadde vokst opp i England etter eget utsagn. Hun la heller ikke skjul på at hun hadde nære familiære forbindelser med kongefamilien her på Tonga som tremenning til

kronprinsen. Men hennes store lidenskap åpenbarte seg snart å være den engelske kongefamilien.

Da hun hørte om Havaiki og at vi skulle selge, ble hun straks interessert. Hun ble gjerne med om bord for å se. Hun skulle kjøpe den. Det var bare om å gjøre at hun fikk heim millionene sine som hun hadde i England. Hvor seriøs hun var, er ikke så enkelt å tolke, men så fant hun ut at gummibåten var finest og ville kjøpe bare den i stedet, men vi holdt på at Havaiki måtte gå med på kjøpet.

Da vi kom ut til Båten holdt naboen vår, bestefar, på i cockpiten med et eller annet. Da vi kom til å nevne at han var engelsk, innledet hun straks en samtale med han om hvorvidt prinsesse Ann hadde fått seg ny kjæreste eller ikke. Det ble en lang diskusjon mellom henne og Bestemor om kongefamilien i England, før vi endelig fikk henne om bord.

Det var et hyggelig møte med en fargerik personlighet, men etter den dagen, så vi ikke noe mer til henne. Neste morgen ropte bestefar til meg: "Are you going to sell the boat to the princess? Jeg svarte at såfremt hun kunne betale så. "Quite a lady," føyde han til og knegget.

Siden hadde vi mye annet besøk om bord, både av han og hunkjønn.

*Quite a lady,
Malia*

Fra besøk om bord. Tv.: Tema og Seiloni elsket Havaiki-lapskausen jeg serverte til dem for lunsj. Tevita og Seiloni med minstedatra, Lisa, om bord på nachspiel etter besøk på tysk restaurant.

I skrivende stund har jeg vært alene om bord i ei uke, men nå ser det ut til at kabalen skal til å gå opp. Det er melding fra Norge om at Øystein, en gammel kamerat som jeg har seilt sammen med før, har tatt utfordringen og kommer for å bli med siste stykket til New Zealand. Men det blir ikke før i slutten av måneden. Uansett bør vi likevel vente med å seile til i månedskifte på grunn av værforhold. Vi er ikke redde for litt styggvær, men det er tross alt bedre med litt roligere forhold.

I mellomtiden er det mer som må ordnes. Vi har bare et genoaseil, og det er gammelt og slitt. Vi trenger reserve. Men jeg har vært i kontakt med seilmakere i New Zealand som forhåpentligvis kan skaffe meg et billig brukt seil.

Ellers kan jeg love at det også skal bli et reisebrev nr. 14. Vi kan ikke la 13 stå igjen som noen avslutning. Så følg med på sidene våre.

Med vennlig hilsen fra Havaiki og fra Tonga

Paea